

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210876
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119210876.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: B. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, XXX XX Y., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Igora Šafranka, advokáta so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, v spore o zaplatenie 7.339,69 eura a o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 7Csp/133/2019-139 zo dňa 13.01.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 18.06.2019 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 7.339,69 eura spolu s úrokom z omeškania a zároveň určil, že zmluvná podmienka, a to poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 1.500,- Sk, uvedená v časti F, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o revolvingovej pôžičke mu bola schválená pôžička vo výške 3.983,27 eura, ktorú sa zaviazal splácať v 30-tich splátkach vo výške po 4.000,- Sk. Žalovaný si ihneď zaúčtoval zmluvnú odmenu vo výške 50.400,- Sk poplatok za uzatvorenie zmluvy 1.500,- Sk. Skutočne mu žalovaný poskytol úver vo výške 68.100,- Sk a počas trvania zmluvy aj päťkrát revolving vo výške 1.266,68 Sk. Celkovo dostal od žalovaného sumu 8.593,91 eura a zaplatil sumu 15.933,60 eura. Žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného vydať mu bezdôvodné obohatenie v sume 7.339,69 eura, o ktorom sa dozvedel prostredníctvom Združenia na ochranu spotrebiteľa dňa 17. decembra 2018.

2. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol cit.: „I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 7.339,69 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.339,69 Eur odo dňa 18.07.2019 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka - Poplatok za uzatvorenie zmluvy 1.500 Slovenských korún uvedená v časti F - Poplatok Zmluvy o revolvingovej pôžičke č. XXXXX - XXXXX zo dňa 22.09.2004 uzatvorenej medzi stranami sporu, je neprijateľná.

III. Žalobca má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, § 52 ods. 3, 4, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), §

4 ods. 1, § 4 ods. 2, § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 22.09.2004.

4. Svoje rozhodnutie skutkovo súd prvej inštancie odôvodnil tým, že dňa 22. septembra 2004 bola medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom uzatvorená zmluva o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX, v ktorej bola poskytnutá, revolvingová pôžička žalobcovi v sume 120.000 SK, ktorú sa zaviazal splácať v počte splátok 30 vo výške 4.000 SK, pri zmluvnej odmene určenej v časti E 50.400 SK, v odseku 23.840 SK a v časti F bol ustanovený poplatok 1.500 SK. Neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli aj zmluvné dojednania. Z prehľadu splátok a prijatých platieb ku dňu 5. novembra 2018 vyplýva zaplatenie poslednej splátky 8. októbra 2014. Z prehlásenia Združenia X. vyplýva, že žalobca bol zo strany Združenia dňom 19. decembra 2018 informovaný, že veriteľ mu poskytol úver aj revolving spolu vo výške 8.593,91eur, z ktorého doposiaľ uhradil 15.933,60 eur, vznikol mu tak nárok na bezdôvodné obohatenie v sume 7.339,69 eur. Žalobca súdu uviedol, že dňa 22. septembra 2004 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovej pôžičke, ktorou mu veriteľ poskytol revolvingovú pôžičku 120.000 SK mal tam bývalého kolegu K. Q., s ktorým uzatvoril zmluvu. V tom čase, keď podpísal túto zmluvu, ktorá je predmetom súdneho sporu začal žiť s družkou, mali zvýšené výdavky. Pán Q. ho oslovil a ponúkol mu uzatvorenie týchto zmlúv. Všetky splátky spoločnosti platil, s ním neboli žiadne problémy. Tento úver, ktorý je predmetom tohto sporu ešte splatený nie je, nakoľko potrebuje vyrovnať ešte jednu splátku v sume 70 eur. Tento úvere ešte splatený nemal, pričom spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. mu poskytla ďalší úver, ktorý zobral ako fyzická osoba živnostník, kde mu poskytli úver 4.000 eur, ktorý vrátil v sume 13.910,04 eur. Platil splátky 276 eur. Za to, že PROFI CREDITU Slovakia s.r.o. nezaplatil jednu splátku, vyrubili mu pokutu 662,40 eur, zároveň na úvery zaplatil žalovanému 100%, celkovo im zaplatil 500.000 SK, človek, robí chyby ale ako je možné v právnom štáte, že človek dostane úver 5.000 eur a vráti veriteľovi sumu 30.000 eur, je to preňho nepochopiteľné. Keď je v omeškaní s úhradou jednej splátky veriteľ mu účtoval pokutu 700 eur, je to hanba. Zmluvu riadne nečítal, pokiaľ ide o úrok, peniaze v tom čase potreboval a dôveroval svojmu kolegovi. O preplatení úveru sa dozvedel v roku 2018 v decembri, keď stretol svoju kamarátku R. H., ktorá ho poslala za pani R. zo združenia X.. Následne predložil združeniu na preskúmanie dve zmluvy s tým, že prvá bola v poriadku a druhá, ktorú podpísal ako živnostník fyzická osoba povedali, že tam bude väčší problém. Peniaze čo sa týka ďalších revolvingov mu posielal veriteľ samotný, sám volal pánovi Q. na čo mu posielajú peniaze, kedy ich všetky pospláca, na čo mu pán Q. povedal, že či nepotrebuje peniaze. O bezdôvodnom obohatení sa dozvedel v decembri 2018 pred Vianocami, keď stretol svoju kamarátku a tá ho odporučila na Združenie X., ktoré mu vysvetlilo, že veriteľ sa na úkor ostatných ľudí obohacuje. Veriteľovi povedal, že už im vrátil sumu 12.000 eur, stále im je málo, žiada, aby súd rozhodol, že veriteľ je povinný vrátiť mu peniaze. Žalovaný súdu predložil inšpekčný záznam zo dňa 7. 8. 2009, z ktorého vyplýva, že dňa 7. 8. 2009 bola v sídle spoločnosti vykonaná kontrola inšpektormi na prešetrenie podnetov spotrebiteľov na kontrolu dodržiavania zákona, pričom vo všetkých troch zmluvách o revolvingovom úvere zo dňa 27. 6. 2007, 21. novembra 2005 a 12. 4. 2005, bolo inšpektormi zistené, že všetky zmluvy spĺňajú náležitosti podľa Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

5. Právne vec súd prvej inštancie posúdil tak, že z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobný návrh žalobcu je v celom rozsahu dôvodným. Medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola dňa 22. septembra 2004 podpísaná Zmluva o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý revolvingový úver vo výške 120.000 SK, ktorý sa zaviazal splácať v počte splátok 30, pri výške mesačnej splátky 4.000 SK, zmluvná odmena v časti E predstavovala 50.400 SK, poplatok v časti F predstavoval 1.500 SK, v časti C bol upravený revolving vo výške 72.000 SK. Žalobca súdu predložil prehľad o jednotlivých platbách, z ktorého vyplýva, že poslednú splátku uhradil žalovanému dňa 8. októbra 2014. Z prehlásenia Združenia X. zhodne s výpoveďou žalobcu na pojednávaní dňa 30. októbra 2019 pre súd vyplynulo, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobca ako spotrebiteľ dozvedel v decembri 2018 potom, čo sa obrátil na Združenie X., ktoré Zmluvu o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX zo dňa 22. septembra 2004 preskúmalo a zistilo, že tá nespĺňa náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a žalobca bol upozornený ako spotrebiteľ, že má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.339,69 eur. Táto skutočnosť korešponduje s prehlásením Združenia X. zo dňa 19. decembra 2018, ktoré bolo súčasťou žalobného návrhu, ale aj z výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 30. 10. 2019. Úlohou súdu tak bolo ex offo preskúmať Zmluvu o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX zo dňa 17. Septembra 2004, ktorá podľa názoru súdu v zmysle zákonného ustanovenia § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úverov č. 258/2001 Z.z. neobsahuje údaj o úroku. V časti E zmluvy je uvedená zmluvná odmena vo výške 50.400 SK v odseku

1 a v odseku 2 vo výške 33.840 SK. Podľa názoru súdu to nespĺňa náležitosť úroku ako obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere. Žalobca súdu spolu so žalobou predložil iba zmluvu o revolvingovej pôžičke, jej súčasťou neboli zmluvné dojednania, ktoré mali tvoriť jej neoddeliteľnú súčasť. Súd je tak toho názoru, že v zmluve absentuje veľmi dôležitý údaj pre spotrebiteľa a to určenie výšky úroku, ktorý by informoval spotrebiteľa o cene samotného úveru a mohol by si poskytovaný produkt porovnať s inými peňažnými ústavmi, resp. zhodnotiť výhodnosť poskytovaného úveru. S poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo 146/2017, 3Cdo 45/2018, 4Cdo 211/2018, ako aj rozhodnutie sp. zn. 7Cdo 98/2018 sa súd nestotožňuje s názorom žalobcu, že zmluva musí obsahovať rozlíšenie splátok na istinu a prísľušenstvo. Z dôvodu, že súd je toho názoru, že v zmluve o revolvingovej pôžičke absentuje údaj o úroku, čo je v rozpore so znením § 4 ods. 5 Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, súd je toho názoru, že žalobcovi vznikol z dôvodu preplatenia úveru nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v spore nepreukázal, že žalobcovi boli doručené zmluvné dojednania, ktoré podľa jeho tvrdení boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, navyše vôbec pre súd nie je zrejmé, čo obsahuje zmluvná odmena v zmluve a ako žalovaný dospel k jej výpočtu. Neprimeraná je však aj jej výška s poukazom na výšku poskytnutej istiny úveru. Nespornou skutočnosťou medzi stranami sporu bolo to, že žalobcovi bol poskytnutý úver a revolving v celkovej výške 8.593,91 eur, z ktorého zaplatil žalovanému sumu 15.933,60 eur. Súd s poukazom na konštatovanie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, rozhodol o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.339,69 eur. O samotných skutkových okolnostiach získania bezdôvodného obohatenia sa žalobca dozvedel v decembri 2018 potom čo navštívil Združenie X. a zo strany združenia bol poučený o nedostatkoch zmluvy o úvere. Žaloba bola súdu doručená dňa 18. 6. 2019, t.j. v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe v súlade s § 107 Občianskeho zákonníka. Súdu je známa rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove, kde Krajský súd vyhodnocuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby práve od skutočnosti, kedy sa spotrebiteľ, v tomto spore žalobca, dozvedel o skutkových okolnostiach vzniku bezdôvodného obohatenia a kto zaňho zodpovedá. Subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej doby, inak povedané k subjektívnej vedomosti oprávneného subjektu naplnením predpokladov vedomosti o bezdôvodnom obohatení a osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila, môže dôjsť kedykoľvek v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby. Ak oprávnený nadobudne subjektívnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto zaň zodpovedá, až po uplynutí objektívnej premlčacej doby, námietke premlčania zo strany povinnej osoby už nedokáže čeliť. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je viazané na vedomosť oprávneného o dvoch skutočnostiach. Prvou je vedomosť o bezdôvodnom obohatení a druhou je subjektívna vedomosť o osobe, ktorá sa na úkor oprávneného obohatila. Podľa rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2004 za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať deň, kedy sa oprávnený dozvedel v konkrétnom prípade, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal, nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Podľa Uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013 sa ústavný súd stotožnil so závermi všeobecných súdov, že nie z objektívnych skutkových okolností spočívajúcich vo vyplatení peňazí, predstavujúcich bezdôvodné obohatenie sa oprávnený dozvedel o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby, ale až od podania trestného oznámenia. Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 238/2017 zo dňa 18.10.2018, plynutie lehôt je stanovené odlišne a ich plynutie a skončenie nie sú na sebe závislé. Osobitne je upravený aj začiatok plynutia týchto lehôt. Pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Prítom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení odbornej starostlivosti aj skôr. Naproti tomu, plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor, v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka plynie odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu (R 25/1986). Osobitne súd dáva do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 430/2018 zo dňa 05.12.2018, v ktorom ústavný súd sa stotožnil z hľadiska ochrany základných práv s názorom okresného súdu a krajského súdu, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť spotrebiteľovi od chvíle, keď sa od združenia na ochranu spotrebiteľov dozvedel o bezdôvodnom obohatení a ústavný súd akceptoval aj 10- nú premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa odôvodnenia 17. Uznesenia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 430/2018 „ Podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy, ktoré nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom.“ Z

tohto dôvodu je súd toho názoru, že žaloba žalobcu bola súdu doručená v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Pokiaľ ide o splátkový kalendár s poukazom na to, že žalobcovi bol poskytnutý úver, ale rovnako aj päťkrát revolving, súd má za to, že z prehľadu jednotlivých úhrad, ktoré predložil, žalovaný vo svojich písomných podaniach, nie je vôbec zrejmé, na základe akých skutočností, v akom časovom horizonte boli žalobcovi poskytované revolvingy. Súd poukazuje aj na samotnú výpoveď žalobcu na pojednávaní, keď uviedol, že o revolvingy nežiadal, obchodný zástupca mu ich sám ponúkal s otázkou, či nepotrebuje peniaze. Súd túto zmluvu o úvere vyhodnotil ako celok a vznesenú námietku premlčania žalovaným považuje súd za nedôvodnú. Ako vyplynulo zo samotnej výpovede žalobcu o jednotlivé revolvingy nemal záujem. Boli mu samostatne ponúkané obchodným zástupcom žalovaného potom, čo došlo k zaplateniu samotnej istiny úveru. Sám žalobca vo svojej výpovedi poukázal na úžerné úroky, na nekalé obchodné praktiky žalovaného, keď potom, čo bol v omeškaní s úhradou jednej splátky mu žalovaný chcel uložiť pokutu vo výške 2.000 eur, ktorú napokon znížil „iba“ na sumu 668 eur. Pri samotnej výške úveru a revolvingu 8.593,91 eur, žalobca už žalovanému zaplatil celkovú sumu 15.933,60 eur, čo je skoro dvojnásobok poskytnutej istiny úveru. Súd z predloženého prehľadu o splácaní či revolvingu, ako aj samotnej výšky úveru nevedel vyhodnotiť splátku úveru a osobitne splátku revolvingu. V tejto súvislosti pre nezrozumiteľnosť súd vychádzal z poslednej splátky, ktorú žalobca žalovanému poukázal a to dňom 08.10.2014, zmluvu o revolvingovej pôžičke vyhodnotil ako celok. Na daný prípad s poukazom na to, že žaloba žalobcu bola súdu doručená dňa 18.06.2019 aplikoval zároveň desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Vychádzal pritom z rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 238/2017 v ktorom sú stanovené podmienky pre aplikáciu desaťročnej premlčacej doby, pri úmyselnom bezdôvodnom obohacovaní sa veriteľov na úkor spotrebiteľov. Žalovaný ako profesionál v dobe, keď pripravil formulárovú zmluvu vedel, že ak do zmluvy neuvedie zákonom predpísané náležitosti tak, aby bola zmluva platnou, prípadne aby nebola bezúročnou a bezpoplatkovou, tak aj keď z toho nemusí vyplývať už priamo úmysel bezdôvodne sa obohatiť, vytvoril si žalovaný vedome stav, z ktorého budúce bezdôvodné obohatenie môže vzniknúť a musel s tým byť uzrozumený. Je vylúčené, aby žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch, alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch. Je to sám veriteľ, ktorý zmluvu formuloval, tvoril jej podstatné náležitosti a neuvedenie úroku v zmluve, ako jedného z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, súd hodnotí ako úmysel veriteľa sa na úkor spotrebiteľa obohatiť. Podľa názoru súdu nemožno mať žiadne pochybnosti, že žalovaný sa na úkor žalobcu obohatil úmyselne, a preto na posúdenie premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd aplikoval desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Obdobný právny záver vyplýva napr. z rozhodnutia KS v Prešove sp. zn. 5Co 153/2018 zo dňa 16.04.2019, 19Co 149/2018 zo dňa 30.05.2019. Z právnych záverov týchto rozhodnutí vyplýva, že u obchodníka platí nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon a ako profesionál zákon poznať musí, lebo je to jeden z jeho pracovných nástrojov a na rozdiel od spotrebiteľa aj vie, ako má s právom naložiť a teda, či sa vedome a úmyselne rozhodne, že sa bude na úkor spotrebiteľa nezákonne prijímaním nedôvodných platieb obohacovať. Zákon pritom obchodníkovi ukladá, čo má zmluva obsahovať, aby transparentne informovala spotrebiteľa, k čomu sa spotrebiteľ zaväzuje. Obchodník vie, že zmluva musí obsahovať správne RPMN, čestné úroky a poplatky, ale do zmluvy predpísané správne a úplné náležitosti nedá a nečestné úroky a poplatky sofistikovane zakrýva jednak ich rôznym rozčlenením v zmluve a jednak ich rozdelením aj do vedľajších ustanovení. Ako profesionál tak robí preto, že tak chce urobiť, aj keď vie, že nekoná v súlade so zákonom. Súd tak mal za to, že nárok žalobcu nie je premlčaný, preto žalobe žalobcu v časti vydania bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu vyhovel. Zároveň z dlžnej sumy súd žalobcovi priznal aj ním požadovaný úrok z omeškania a to deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému, t.j. odo dňa 18. 7. 2019 v súlade s § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády číslo 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd mal za to a vyhodnotil poplatok v časti F v zmluve vo výške 1.500 Sk, resp. 49,79 eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca nevedel súdu uviesť skutkové okolnosti, či bol poučený zo strany veriteľa o tomto poplatku. Súd je toho názoru, že tento poplatok nebol individuálne dojednaný, bol vložený do časti zmluvy bez toho, aby spotrebiteľ dostal protiplenie za tento poplatok, aby bol informovaný čo v skutočnosti tento poplatok znamená. Spotrebiteľ nemal inú možnosť ak chcel získať úver, tento poplatok prijať. Súd uvádza, že vynechanie ročnej úrokovej sadzby v zmluve zo strany veriteľa je aj nekalou praktikou, pretože žalovaný tak neumožnil žalobcovi spoznať jeden z najdôležitejších údajov, ktorý má signalizovať výhodnosť produktu na trhu. Spôsob výpočtu a uvedenie zmluvnej odmeny v zmluve je absolútne nejasné, nezrozumiteľné. Táto zmluvná odmena je neprimerane vysoká v porovnaní s istinou poskytnutého úveru. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom

zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Podľa článku 3 ods. 2 Smernice číslo 93/13 EHS zo dňa 5. 4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou a ak súd dospeje k záveru, že podmienka je nekalá v zmysle Smernice 93/13 EHS, táto podmienka podľa článku 6 ods. 1 tejto smernice, nemôže byť záväzná pre spotrebiteľa za podmienok stanovených vnútroštátnym právom. Smernica 87/102 EHS o zmluvách o spotrebiteľskom úvere bola do slovenského právneho systému transponovaná Zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa tohto zákona, ak sa v spotrebiteľskej zmluve neuvádza ročná úroková sadzba v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu považuje sa spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd je toho názoru, že tento poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože bol v zmluve o revolvingovom úvere dopredu žalovaným naformulovaný a bol predložený žalobcovi k podpisu, pričom on nemal možnosť ovplyvniť jeho výšku. Súd poukazuje na to, že zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere nie sú čitateľné, totožný text s týmto istým obsahom používa žalovaný bežne vo vzťahu k svojim klientom, čo preukazuje, že sa nejedná o individuálne dohodnutú zmluvnú podmienku. Tento poplatok súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku preto neplatnú, lebo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca mal úspech v celom rozsahu a z tohto dôvodu mu súd vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote podal včas odvolanie žalovaný, pričom mal za to, že napáda skutkové zistenia a závery súdu prvej inštancie spolu s jeho právnym posúdením. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní nezohľadnil procesnú obranu žalovaného a ani ním predložené listinné dôkazy. Súd prvej inštancie nechal do úvahy žalovaným opakovane predloženú notársky overenú kópiu zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie sa ani na základe námietky žalovaného nezaoberal skutkovými okolnosťami, dôležitými pre posúdenie námietky premlčania. Súd pri posudzovaní námietky premlčania vychádzal z toho, že dvojiročná subjektívna premlčacia lehota bola zachovaná, lebo sa má počítať od momentu dozvedenia sa o bezdôvodnom obohatení od združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom žalovaný poukázal na to, že potvrdenie vystavené združením X. je nevierohodné, keďže v jeho texte sa uvádza odporúčanie dať sa zastupovať advokátom, pričom dátum udelenia plnej moci advokátovi je skorší, ako dátum uvedeného odporúčania. Pri posudzovaní objektívnej lehoty súd vychádzal z toho, že je desaťročná, no z celého rozsudku nie je možné zistiť, kedy súd zistil začatie plynutia premlčacej doby, čiže z rozsudku nemôže vyplývať ani skutkový záver, že ku dňu podania žaloby premlčacia doba neuplynula. Rozsudok vo svojom odôvodnení neobsahuje jedinú skutočnosť, z ktorej by vyplýval vlastný skutkový záver súdu, kedy podľa súdu a na základe ním vykonaného dokazovania vlastne objektívna premlčacia lehota začala plynúť. Z rozsudku nevyplýva, že by sa súd zaoberal ani tvrdeniami žalovaného a ním predloženými dôkazmi týkajúcimi sa splácania pôžičky a jednotlivých revolvingov. Ak súd prvej inštancie vôbec dospel k záveru o vzniku obohatenia, potom pri posudzovaní premlčania a námietky premlčania, by nutne musel vychádzať z toho, ako došlo k splácaniu. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovi bola pôvodne poskytnutá pôžička dňa 27.09.2004, keď došlo k splateniu predmetnej pôžičky dňa 28.03.2007. Následne bol poskytnutý žalobcovi revolving dňa 30.03.2006 a k splateniu tohto prvého revolvingu došlo dňa 29.09.2008. Následne bol žalobcovi poskytnutý revolving zo dňa 02.07.2007 a k splateniu tohto druhého revolvingu došlo dňa 29.03.2010. Následne bol žalobcovi poskytnutý revolving dňa 03.06.2009 a k splateniu tohto tretieho revolvingu došlo dňa 30.09.2011. Následne bol žalobcovi poskytnutý revolving dňa 23.12.2010 a k splateniu tohto štvrtého revolvingu došlo dňa 28.03.2013. Následne bol žalobcovi poskytnutý posledný piaty revolving, a to dňa 25.06.2012 a tento piaty revolving bol splatený ku dňu 08.10.2014. Z týchto skutočností podľa názoru žalovaného vyplýva, že aj pri závere desaťročnej premlčacej doby akékoľvek nároky spojené so zmluvnou odmenou a pôžičkou a následnými revolvingami boli v čase podania žaloby premlčané aj v desaťročnej lehote. Keďže súd prvej inštancie sa žiadnym argumentom žalovaného nezaoberal, po skutkovej i právnej stránke sa nevysporiadal so žiadnym dôkazom, tvrdením alebo skutočnosťou, konštatuje žalovaný nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu postavil súd prvej inštancie na tej skutočnosti, že uzavretá zmluva neobsahovala RPMN a ani vyjadrenie úroku. Tento

záver súdu žalovaný namieta ako nezákonný, pretože zmluva obsahovala aj vyjadrenie RPMN a taktiež vyjadrenie odplaty vo forme zmluvnej odmeny, čo je v súlade so zákonom. Ak by zákon vyžadoval uviesť úrok vo forme úrokovej sadzby, potom by tak jednoznačne určil v čase uzavretia zmluvy medzi sporovými stranami, ale nejestvovala žiadna právna úprava, podľa ktorej vyjadrenie úroku by malo byť možné len vo forme úrokovej sadzby. Zmluva bola uzatvorená tak, že bola tvorená jedným listom s textom na oboch stranách zmluvy, pričom žalobca súdu predložil len prednú stranu. Z oboch strán zmluvy nachádzajúcich sa na jednom liste vyplýva, že revolvingová pôžička vo výške 120.000,- Sk mala byť uhradená v 30-tich mesačných splátkach, vo výške mesačnej splátky 4.000,- Sk, pri výške RPMN 24,96 % a zmluvnej odmene 50.400,- Sk. Ďalej zo zmluvy vyplýva, že revolving bol dohodnutý na sumu 72.000,- Sk pri RPMN 28,91 % a zmluvnej odmene 33.840,- Sk a pri zachovaní pôvodnej výšky splátky, ako bola v prípade pôžičky. Zmluva teda obsahuje všetky zákonné náležitosti, ktoré zákon účinný v čase jej uzavretia predpisoval preto, aby mohol vzniknúť platný nárok z tejto zmluvy. Žalovaný odvolaním napadol rozsudok aj v časti výroku II., pretože aj v tejto časti je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný. Osobitne žalovaný namietol na porušenie zákazu retroaktivity, pretože súd prvej inštancie vo veci ani nepoužil relevantné ustanovenie Občianskeho zákonníka, týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv, a to konkrétne ust. § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré boli účinné v čase uzavretia zmluvy. Namiesto toho súd rozhodoval podľa ustanovení, ktoré nadobudli účinnosť o niekoľko rokov neskôr. Odvolacie dôvody sumarizoval pod ust. § 365 ods. 1 písm. e), písm. f) CSP s tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, predovšetkým obsahom celej zmluvy o úvere a listom žalobcu o vyplatenie revolvingu zo dňa 05.05.2009 a zároveň jeho rozhodnutie spočívalo v nesprávnom a nedostatočnom zistenom skutkovom stave a v nesprávnom právnom posúdení veci. Z tohto dôvodu žalovaný žiadal, aby odvolací súd zrušil napádaný rozsudok v celom rozsahu a žalobu zamietol eventuálne vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

8. K podanému odvolaniu sa žalobca písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie žalovaného, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, a to bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

13. Odvolací súd konštatuje, že obe podstatné odvolacie námietky žalovaného sú dôvodné v tom, že okresný súd sa nevysporiadal so začiatkom plynutia desaťročnej premlčacej lehoty a zároveň pri určení neprijateľných zmluvných podmienok okresný súd v rozsudku použil ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré nadobudli účinnosť oveľa neskôr, ako došlo k uzavretiu samotnej zmluvy.

14. Ohľadne plynutia desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty odvolací súd konštatuje, že pri posudzovaní tejto lehoty v samotnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že z

predloženého prehľadu o splácaní či revolvingu, ako aj samotnej výšky úveru, nevedel vyhodnotiť splátku úveru a osobitne splátku revolvingu. Pri posudzovaní tejto objektívnej premlčacej desaťročnej lehoty je však potrebné, aby súd prvej inštancie vedel vyhodnotiť splátky úverov a osobitne splátky revolvingov. Súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou aj z dôvodu, keď uviedol, že v tejto súvislosti pre nezrozumiteľnosť vychádzal z poslednej splátky, ktorú žalobca žalovanému poukázal dňa 08.10.2014, pričom zmluvu o revolvingovej pôžičke vyhodnotil ako celok. Takéto skutkové zistenia, ako aj právne posúdenie súdom prvej inštancie možno považovať za neurčité a zmätočné. Aj keď súd prvej inštancie správne aplikoval desaťročnú objektívnu premlčaciu lehotu, nedokázal sa vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadať so začiatkom jej plynutia, a to z dôvodu, že došlo k uzavretiu jednej zmluvy o pôžičke a ďalších piatich revolvingových zmlúv, ktoré boli ukončené ich riadnym splatením, a to ku dňu 28.03.2007, 29.09.2008, 29.03.2010, 30.09.2011, 28.03.2013 a 08.10.2014. K uvedenému odvolací súd konštatuje, že dvojročná subjektívna premlčacia doba platí v dvoch prípadoch, a to pri nároku na náhradu škody a pri práve na vydania plnenia z bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčí v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe počítanej odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil v zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Objektívna premlčacia doba je stanovená ako maximálna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody, resp. na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba začne plynúť od okamihu škodnej udalosti a pri bezdôvodnom obohatení v okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Len ak ide o škodu spôsobenú úmyselne (dolus directus) a úmyselné bezdôvodné obohatenie platí desaťročná objektívna premlčacia doba podľa ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je teda stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Ich začiatok je stanovený samostatne, kým objektívna premlčacia doba plynie od momentu, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, subjektívna plynie odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé, čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota so subjektívne stanovovaným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. Ak sa teda plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, keď k plneniu došlo, t. zn., že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu, má svoj samostatný právny osud a premlčuje sa samostatne.

15. V danom prípade je podľa názoru odvolacieho súdu objektívna premlčacia doba desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt dlhodobu poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok uplatnenie desaťročnej objektívnej premlčacej doby. K tomu odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co/8/2017, z 28.6.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 2Co/193/2016, z 24.7.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/85/2017, z 3.10.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 4Co/17/2016, z 24.8.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/278/2016, z 26.9.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/278/2015, z 21.9.2016; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/200/2016, z 27.3.2017; uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/235/2015, z 25.1.2016; uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8Co/143/2016, zo 17.8.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 10Co/75/2016, z 27.9.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 12Co/48/2017, zo 6.7.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/94/2017, z 28.9.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/282/2015, zo 14.9.2016; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/61/2017, z 31.8.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co/281/2015, z 27.4.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/72/2014, z 19.3.2015; rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/835/2015, z 10.11.2015 a rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/648/2013, z 20.2.2014.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené ohľadne nepreskúmateľnosti začiatku plynutia desaťročnej objektívnej premlčacej doby, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že pri určovaní neprijateľnej zmluvnej podmienky súd prvej inštancie v rozsudku použil právnu úpravu, ktorá nadobudla účinnosť omnoho neskôr po uzavretí

samotných zmlúv, došlo postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) k tomu, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil.

17. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie posúdiť plynutie desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty tak, aby bol zrejmý začiatok jej plynutia v zmysle skutočnosti, že každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný právny osud a premlčuje sa samostatne pri zohľadnení tej skutočnosti, že žalobca a žalovaný uzavreli jednu zmluvu o pôžičke a ďalších následne päť revolvingových zmlúv, ktoré boli splácané a ich splácanie ukončené tak, ako vyššie uviedol odvolací súd. Zároveň súd prvej inštancie nanovo posúdi neprijateľné zmluvnú podmienky s tým, že tieto posúdi v zmysle právnej úpravy platnej v čase uzatvárania jednotlivých zmlúv. V závere považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že posúdenie subjektívnej premlčacej lehoty uvedené v ods. č. 27 rozhodnutia súdu prvej inštancie, považuje za dostatočné a správne, pričom nevierohodnosť potvrdenia od spoločnosti X., ktoré namietal samotný žalovaný, považuje odvolací súd za nedôvodné, keď nevierohodnosť tohto potvrdenia žalovaný v priebehu vykonaného dokazovania nepreukázal a táto skutočnosť zostala len v pozícii skutkových tvrdení žalovaného.

18. Úlohou súdu prvej inštancie bude odstrániť odvolacím súdom všetky vytykané nedostatky, pri svojom novom rozhodnutí zohľadniť všetky aspekty načrtnuté odvolacím súdom, následne vo veci znovu rozhodnúť a svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v ust. § 220 ods. 2 CSP aj riadne a náležite odôvodniť.

19. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie zároveň rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania v súlade s ust. § 396 ods. 3 CSP.

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a je povinný dôsledne rešpektovať inštruktívnu časť odôvodnenia odvolacieho súdu.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).